

POEMES

Antoni Puigverd

JA HA FET ELS QUARANTA

La veig: té els ulls gastats i un inflament
de pell, com el de totes —es fan velles,
les dones, més aviat que nosaltres
i, d'aquest tracte injust, en fan sovint
tragèdies, pamflets o bé, com ella,
una afable tristesa que suporta
el vell ofici d'empènyer la vida.

HOTEL

A l'enterrament de R.X. (In memoriam)

¿Què hi faig aquí, davant del teu cadàver,
forçat a repassar l'assignatura
que vaig suspendre amb tu fa tant de temps?
Em costa molt netejar el vell hotel
on vaig deixar-te i, entre la pols, semblo,
més aviat, un assassí que torna.

Mentre la multitud callada escolta
un capellà que pinta un Déu de Disney,
ja he estat mirant d'encendre aquell enorme
cristall de llàgrimes que il·luminava
el nostre joc, i no va bé. És fosc,
no t'he trobat la cara d'aquells anys:
¿tu i jo, què fèiem, doncs, que no ho recordo?
Sé que et tenia a prop com un gosset
i que ensenyaves una carn de fusta
entre els escots d'un vestit d'aquell temps.
Res més. El que hem viscut tots aquests anys
(tan idèntic a la vida dels altres:
la feina, els fills i l'anar fent per fer)
ha enfangat els records. Ets fang, a més,
tu, ja: jo encara noto com me'n faig.

Però hi tanta gent, aquí, encenent
les llàgrimes, que em trobo rebuscant
entre els licors del celler de l'hotel,
un alcohol que pugui fer el miracle
de rescatar una foto, si més no,
del que vam ser, que tingui cos i grau.
En va: m'encanto observant el bagul
que t'han donat, de disseny, fins que els ulls
se m'enganxen al gòtic de l'església.
Et treuen, finalment, resen i canten.
Torno a tancar la porta de l'hotel.
Parets i mobles aniran filmant
el somni de la pols; i la memòria,
muda del tot, s'enfonsarà amb el fèretre
com una pedra que caigués a l'aigua.

GUERRA DEL GOLF

He tornat a admirar a través del vidre
la carn de préssec d'una llum de tarda.
M'hi estiro, com al llit (sento la música
d'uns negres malencònics, les olors
de vegetals bullint i jocs d'infància).
Restauro la muralla i m'hi aferro:
i què si el cel a l'Orient fumeja.
Encara som aquí, nosaltres, lúcids,
mentre un diluvi de bombes escriu
la nostra lletra a la pell dels fanàtics.

—Ja sense déus ni laics sagrats, ¿què ens queda,
sinó el complex de culpa i el sarcasme
que llencem al mirall, per aplacar-nos?

POLÍTIC

Hi ha eunucs, com ara tu, que van darrera
de qualsevol reietó que els reclami.
No han d'assaltar palaus sinó, tot just,
segar la gespa que el de dalt trepitja.
I, certament, és dur canviar tant
de màscares: fer l'orni, el picaplet
o el conciliador i, si convé,
mostrar els testicles (de fet una pròtesi)
per excitar amb uns jocs intrascendents
la reina.

Vés-hi, doncs. No ho sents? Et criden.

FREQÜÈNCIA MODULADA

No he trobat el penyal, l'escull o l'illa
on busquen aixopluc tots els corsaris.
Navego, doncs, pels mars de la saliva
i observo aquests cetacis que trituren
paraules i paraules i paraules.

POETA MORT S.E.

També m'enyoro
darrera la finestra,
hipocondriac.
Però no sé abocar-me
als wàters de la història.

ANESTÈSIA

I vaig deixar-me anar: els ulls perdent-se
en la marea de les meves aigües.
Enllà del son, rera la porta negra
i el túnel que em xuclava i em vencia,
només vaig veure algunes coses fetes
i, sobretot, uns ulls i les mancances.
La vida, doncs, tal com és correntment
—lleugera i trista.

